

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรมทางการทำงานและดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยอย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์ วิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ตลอดจนการนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคมและเศรษฐกิจ นอกจากนี้ภาษายังเป็นสื่อที่แสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตทัศน์ โลกทัศน์ และสุนทรียภาพ โดยบันทึกเป็นวรรณคดีและวรรณกรรมอันล้ำค่า ภาษาจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กรมวิชาการ, 2545 : 3)

การเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบันมิได้มุ่งหวังให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้เพียงอย่างเดียว หากมุ่งหวังให้นักเรียนนำความรู้ความสามารถไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้จริง สื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล ใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ และใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารได้อย่างดี รวมทั้งต้องรักษาภาษาไทยไว้ในฐานะที่เป็นสมบัติของชาติด้วย (กรมวิชาการ, 2546 : 21) ด้วยเหตุนี้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอนเพื่อสร้างพื้นฐานการคิด และเป็นกลยุทธ์ในการแก้ปัญหาและวิกฤตของชาติ ซึ่งประกอบด้วย 5 สาระ ได้แก่ สาระที่ 1 การอ่าน เพื่อใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาและสร้างวิสัยทัศน์ ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัย

รักการอ่าน สารระที่ 2 การเขียน เพื่อใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ข้อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้า อย่างมีประสิทธิภาพ สารระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด เพื่อให้สามารถเลือกฟังและเลือกดูอย่างมี วิจารณ์ญาณ การพูดแสดงความรู้สึก ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณ์ญาณและ สร้างสรรค์ สารระที่ 4 หลักการใช้ภาษาเพื่อให้เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษา การ เปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติ ของชาติ สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัย บุคลิกภาพ และความสัมพันธ์ ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมอาชีพ สังคม และชีวิตประจำวัน สารระที่ 5 วรรณคดี และวรรณกรรม เพื่อให้เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิจารณ์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่า และนำมา ประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จะต้องสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และ ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 22 กำหนดว่า “...การจัดการศึกษา ต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการ จัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ ใช้การเรียนที่เน้น ผู้เรียนเป็นสำคัญหรือผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง...” (กรมวิชาการ. 2545 : 101) การเรียนการสอนที่เน้น ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง คือวิธีการสำคัญที่สามารถสร้างและพัฒนาผู้เรียนให้เกิดคุณลักษณะที่พึง ประสงค์ เพราะเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียน รู้จักเรียนด้วยตัวเอง เรียนในเรื่องที่สอดคล้องกับความสามารถและความต้องการของตนเองและได้ พัฒนาอย่างเต็มที่ (วัฒนาพร ระงับทุกข์. 2542 : 4)

แม้ว่าปัจจุบันภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ แต่สภาพ การเรียนภาษาไทยของนักเรียนอยู่ ในสถานะที่น่าเป็นห่วง ซึ่งจะเห็นได้ จากรายงานผลจากข้อมูลสารสนเทศทางการศึกษาโดยระบบ ข้อมูลเชิงภูมิศาสตร์ (GIS) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 (2548 : 13) ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ปีการศึกษา 2547 ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวนนักเรียน 5,809 คน กลุ่ม ตัวอย่าง 1,013 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GAT) วิชาภาษาไทย เฉลี่ยร้อยละ 47.31 และจาก ข้อมูลผลการสอบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองระเวียง ปีการศึกษา 2547 คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 43.53 ด้านโครงสร้างความรู้ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 43.15 ด้านทักษะเฉพาะวิชาภาษาไทย 43.89 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

มหาสารคาม เขต 2. 2548) จากผลการประเมินที่ต่ำกว่าเป้าหมาย ดังกล่าว กรมวิชาการได้ให้ข้อสังเกตว่าที่ผ่านมารัฐบาลความรู้ ความเข้าใจในขั้นตอนของวิธีสอน มุ่งเน้นความรู้ให้ท่องหลักเกณฑ์ต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างและใช้วิธีสอนนักเรียนเหมือนกันทุกคน อีกทั้งครูไม่ใส่ใจจุดหมายของหลักสูตร ทำให้การจัดการเรียนการสอนไม่สอดคล้องกับหลักสูตร (กรมวิชาการ. 2538 ก : 102) อีกปัจจัยหนึ่งคือ ธรรมชาติความรู้ ความเข้าใจในขั้นตอนของวิธีสอน ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูในปัจจุบันส่วนใหญ่ยังจัดได้ไม่เหมาะสมกับระดับพัฒนาการ ความต้องการ ความถนัด ความสนใจ และความสามารถของสติปัญญา ของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนอาจมีความต้องการ ความถนัด ความสนใจและความสามารถของสติปัญญาที่แตกต่างกันไป ส่งผลให้กิจกรรมการเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่หลากหลาย จัดกิจกรรมไม่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและกิจกรรมไม่สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ (Learning style) ของผู้เรียนจึงทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย ไม่สนใจเรียนและส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียนของนักเรียน ฉะนั้นครูผู้สอนจึงควรค้นหาว่า ผู้เรียนแต่ละคนมีลักษณะการเรียนรู้หรือวิธีการเรียนรู้อย่างไร และหาแนวทางในการจัดกิจกรรมให้หลากหลายสอดคล้องกับสไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียน (สุพิตร สมหนองหว้า. 2547 : 3)

การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่นแก้ปัญหา เป็นแนวทางหนึ่งที่ทำให้ได้กิจกรรมที่หลากหลาย น่าสนใจ เหมาะสมและสอดคล้องกับความแตกต่างและความสนใจที่หลากหลายของผู้เรียน เพราะทฤษฎีปัญหูปัญญาเปิดกว้างให้แก่ยุทธวิธีการสอนหลากหลายที่จะนำมาใช้ในชั้นเรียน ซึ่งไม่มียุทธวิธีชุดใดที่ดีที่สุดสำหรับเด็กทุกคน เพราะเด็กแต่ละคนมีความสามารถ ความฉลาด และความชอบที่แตกต่างกัน (อารี สัมหลวี. 2543 : 64) เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีเชาว์ปัญญาแต่ละด้านไม่เหมือนกัน การผสมผสานความสามารถด้านต่าง ๆ ที่มีอยู่ไม่เท่ากันนี้ ทำให้เกิดเป็นเอกลักษณ์ หรือลักษณะเฉพาะของแต่ละคนซึ่งไม่เหมือนกัน หรืออีกนัยหนึ่งเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคล ทำให้แต่ละคนแตกต่างกัน และความแตกต่างที่หลากหลายนี้สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม ดังนั้นระบบความคิดที่ว่าคนนี้โง่ ฉลาด หรือเก่งกว่าคนนั้น คนนี้จึงควรจะไป การสอนควรเน้นการส่งเสริมความเป็นเอกลักษณ์ของผู้เรียน ครูควรสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนค้นหาเอกลักษณ์ของตนเอง และเคารพในเอกลักษณ์ของผู้อื่น รวมทั้งเห็นคุณค่าและเรียนรู้ที่จะใช้ความแตกต่างของแต่ละบุคคลให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม เช่นนี้ผู้เรียนก็จะเรียนรู้ด้วยความสุข มีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง เห็นคุณค่าในตนเอง ในขณะที่เดียวกันก็มีความเคารพ

ผู้อื่น และอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูล (ทิสนา เขมมณี. 2548 : 89) โดยเฉพาะการเรียนรู้ หลักการทางภาษาและการฝึกซ้ำอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาทักษะต่าง ๆ ให้แม่นยำ โดยมีให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย จึงต้องใช้กิจกรรมหลายรูปแบบ ที่สอดคล้องกับความถนัดและความสนใจของผู้เรียนตามแนวทฤษฎีปัญญา (สมจิต จันทรฉาย และคณะ. 2544 : 167)

ผู้วิจัยซึ่งทำการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน บ้านหนองระเวียง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 2 พบปัญหาในการจัดการเรียน การสอน จากการสำรวจพบว่า นักเรียนมีพื้นฐานความรู้เดิมที่แตกต่างกัน มีความสนใจ และมีความถนัดแตกต่างกัน ทำให้นักเรียนขาดความสุข ขาดความมั่นใจในการเรียน ซึ่งสังเกตได้จากพฤติกรรม การเรียนรู้ของนักเรียนคือ ไม่ค่อยสนใจเรียน ไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าพูด ได้ตอบ ขาดทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและหลักเกณฑ์ทางภาษา ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่โรงเรียนตั้งเป้าหมาย ดังจะเห็น ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหนองระเวียง ปีการศึกษา 2546, 2547 และ 2548 พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 68.20, 69.50 และ 67.30 ตามลำดับ และจากข้อมูลผล การสอบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาไทย (NT) ปีการศึกษา 2547 มีคะแนน เฉลี่ยร้อยละ 25.00 (โรงเรียนบ้านหนองระเวียง. 2548 : 3)

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร งานวิจัยตามหลักการของทฤษฎีปัญหาที่มี ความสำคัญข้างต้น และได้ศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งได้กำหนดตาม สาระหลัก ทั้ง 5 หัวข้อ ได้แก่ การอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด หลักการใช้ภาษา วรรณคดีและวรรณกรรม ในการนำไปใช้ในการเรียนการสอนจริงครูผู้สอนต้องจัดในลักษณะ บูรณาการ ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ตามธรรมชาติของภาษาไทยที่สะดวกและเหมาะสมมาก คือ การใช้วรรณคดีหรือวรรณกรรมเป็นแกน (กรมวิชาการ. 2546 : 21) จึงมีความสนใจที่จะพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง กาเหว่าที่กลางกรุง ซึ่งเป็นหนังสือเรียนชุด วรรณคดีลำนำ เนื้อหาเป็นวรรณกรรมประเภทเรื่องสั้นประกอบด้วยบทร้อยแก้วบรรยาย และบทร้อยกรองประเภท เพลงกล่อมเด็กมีเนื้อหาและทำนองไพเราะสนุกสนาน โดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีปัญหา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาไทยของผู้เรียน โดยเน้นการเรียนรู้ แบบ บูรณาการ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง กาเหว่าที่กลางกรุง โดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา ที่มีประสิทธิภาพ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วย แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง กาเหว่าที่กลางกรุง โดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา ก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนด้วย แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง กาเหว่าที่กลางกรุง โดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา

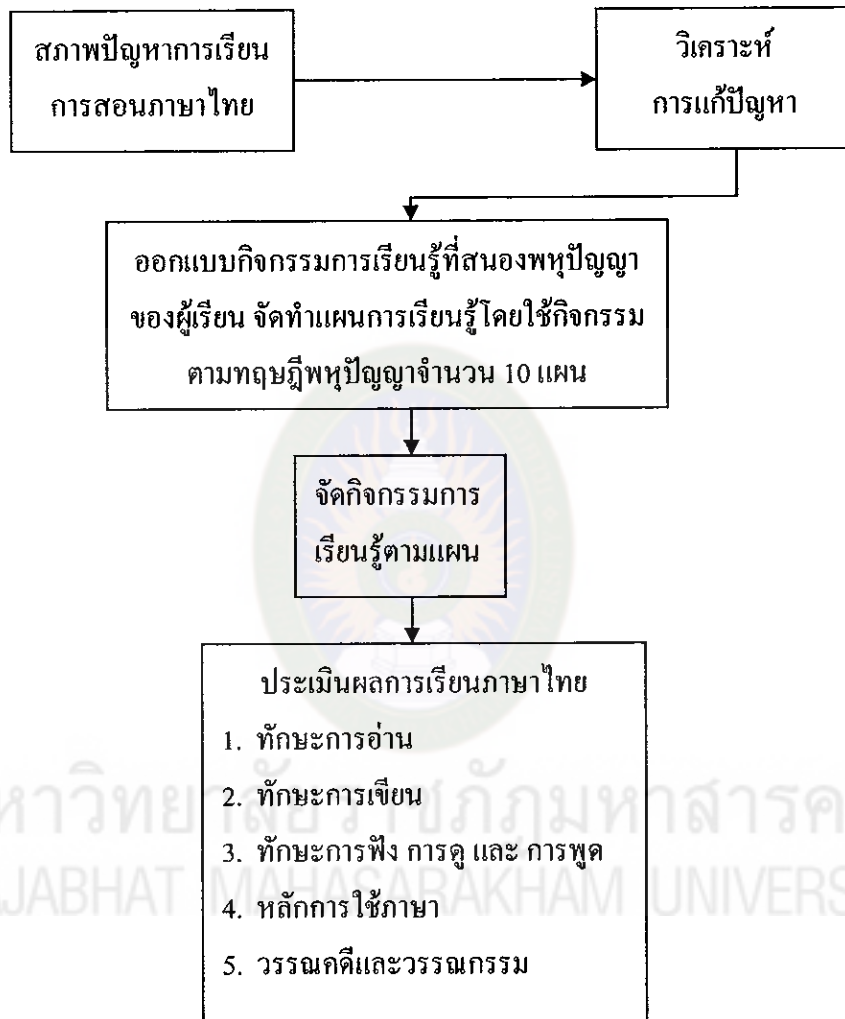
สมมติฐานการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง กาเหว่าที่กลางกรุง โดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา มีประสิทธิภาพ 80/80
2. นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องกาเหว่าที่กลางกรุง โดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา มีความพึงพอใจต่อการเรียนระดับมาก

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ แนวคิดทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการเรียนการสอนและการพัฒนาเชาว์ปัญญา 8 ด้าน ตามทฤษฎีพหุปัญญา ของ ฮาร์วาร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) ได้แก่ 1) ด้านภาษา 2) ด้านตรรกและคณิตศาสตร์ 3) ด้านมิติสัมพันธ์ 4) ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว 5) ด้านดนตรี 6) ด้านมนุษยสัมพันธ์ 7) ด้านการเข้าใจตนเอง 8) ด้านธรรมชาติวิทยา (บั้งอร เสรีรัตน์. 2543 : 23) โดยมุ่งเน้นพัฒนา เชาว์ปัญญาด้านภาษาเป็นหลัก ใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา ใช้วรรณคดี เรื่อง กาเหว่าที่กลางกรุง เป็นแกนในการวางแผน การจัด

กิจกรรม การเรียนรู้ตามพหุปัญญาของผู้เรียน เพื่อให้เกิดทักษะทางภาษาไทย ด้านทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน ทักษะการฟัง การพูดและการดู หลักการใช้ภาษา ซึ่งสามารถแสดงเป็นแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 การวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา

ที่มา : คัดแปลงมาจาก บังอร เสรีรัตน์. 2543.

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านหนองระเวียง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 34 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านหนองระเวียง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 34 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่ผู้วิจัยทำการสอนประจำ ได้มา โดยการเลือกแบบเจาะจง

(Purposive sampling)

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ระหว่างเดือน ธันวาคม 2548 ถึง เดือน มกราคม พ.ศ. 2549

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาจากบทเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง กาเหว่าที่กลางกรุง ซึ่งใช้เป็นหนังสือเรียนชุดพื้นฐานภาษาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ชุด วรรณคดี ลำนำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีหุปัญญาจัดกิจกรรมโดยการบูรณาการ ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งแบ่งเนื้อหา ออกเป็นหน่วยย่อยดังนี้

3.1 การสร้างประสบการณ์ทางเนื้อหา

3.2 การสร้างประสบการณ์สะกดคำ

3.3 การอ่านในใจบทเรียน

3.4 การอ่านออกเสียงบทเรียน

3.5 การเขียนแผนภาพโครงเรื่อง

3.6 การอ่านคำนำไปใช้

3.7 การใช้ภาษา

3.8 การเขียนแสดงความคิดเห็น

3.9 การอ่านบทร้อยกรอง

3.10 การอ่านเสริมบทเรียน เรื่อง วัดพระแก้ว และ สำเพ็ง

4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

4.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนหลังเรียน ที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4.2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย หมายถึง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง กาเหว่าที่กลางกรุง โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 แผน ใช้เวลาแผนละ 2 ชั่วโมง

2. ผลการเรียนรู้ หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนหลังเรียน ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. แผนการเรียนรู้ หมายถึง แผนการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง กาเหว่าที่กลางกรุง ที่ใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 แผน ใช้เวลาแผนละ 2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ หมายถึง แผนการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง กาเหว่าที่กลางกรุง โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบประเมินพฤติกรรม แบบทดสอบท้ายแผนการจัดกิจกรรมแต่ละชุด จำนวน 10 ชุด

80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน

5. ความพึงพอใจในการเรียนรู้ หมายถึง ระดับของความชอบ ไม่ชอบของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง กาเหว่าที่กลางกรุง โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาซึ่งเป็นความรู้ที่ศึกษาจากประสบการณ์และการเรียน ที่แสดงออกมาทางใดทางหนึ่ง วัดและประเมินผลได้ โดยใช้แบบสำรวจความพึงพอใจในการเรียนรู้ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

6. กาเหว่าที่กลางกรุง หมายถึง วรรณกรรมประเภทเรื่องสั้นในหนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ชุดภาษาเพื่อชีวิต วรรณคดีลำนำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

7. พหุปัญญา หมายถึง ศักยภาพ สติปัญญา ความสามารถในการแก้ปัญหา การสร้างสรรค์ผลงาน ความถนัดและความสนใจของนักเรียน 8 ด้าน ตามทฤษฎีพหุปัญญาของ การ์ดเนอร์คือ

7.1 ด้านภาษา

7.2 ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์

7.3 ด้านมิติสัมพันธ์

7.4 ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว

7.5 ด้านดนตรี

7.6 ด้านมนุษยสัมพันธ์

7.7 ด้านการเข้าใจตนเอง

7.8 ด้านธรรมชาติวิทยา

8. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านหนองระเวียง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2

9. โรงเรียนหมายถึง โรงเรียนบ้านหนองระเวียง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้สอนได้ปรับปรุงและพัฒนาวิธีการจัดการเรียนการสอนของตนเอง
2. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนระดับประถมศึกษา ผู้บริหาร ศึกษานิเทศก์ ในการพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทย

3. นักเรียนได้พัฒนา ทักษะภาษาไทย ด้าน ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน ทักษะการฟัง การดูและการพูด และหลักการใช้ภาษาดีขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY